

Gurbachan Singh, etc. v. Financial Commissioner, etc.
(Mehtar Singh, C.J.)

ਇਸ ਕੇਸ. ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਆਰਡਰ 11, ਨਿਯਮ 21 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਬਚਾਅ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਸੇ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਅਵੇ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਡਿਕਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 96, ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਕਰਤਾ ਦਾ ਵਕੀਲ ਜ਼ਾਬਤਾ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ।

(7) ਇਸ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਅਪੀਲ ਯੋਗ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਮੋੜ ਲੈਂਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੈਰਿਟ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦਾ ਵੀ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਭਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਮਰੱਥ ਨਾ ਮੰਨਿਆਂ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।

(8) ਉਪਰੋਕਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬੀ ਆਰ ਤੁਲੀ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਕੇ. ਐਸ. ਕੇ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ, ਸੀ. ਜੇ. ਅਤੇ ਬੀ. ਆਰ. ਤੁਲੀ, ਜੇ.

ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ, ਆਦਿ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ,

ਬਨਾਮ.

ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ, ਆਦਿ, — ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1967 ਦਾ ਐਲਪੀਏ ਨੰਬਰ 208

28 ਅਪ੍ਰੈਲ 1970

ਪੇਪਰ ਟੈਨੈਸੀ ਐਂਡ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ (1955 ਦਾ XIII)—ਸੈਕਸ਼ਨ 7 -ਏ — ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ — ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ — ਦੀ ਪਾਲਣਾ — ਕੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ— ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ "ਜ਼ਮੀਨ"

ਦੀ ਧਾਰਾ—ਕੀ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ—ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਆਧਾਰ—ਕੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਮੌ ਉਸ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦ ਰੱਖੇਂਗਾ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੇਪਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ, 1955 ਦੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ(ਐਲ) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਦੋਵਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਭਾਵ, (ਏ) ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ -

Gurbachan Singh, etc. v. Financial Commissioner, etc.
(Mehtar Singh, C.J.)

ਮਾਲਕ ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਅਤੇ (ਅ) ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ * (ਬੀ) ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਭਾਗ ਦਾ ਸੰਦਰਭ ਇਸ ਸਮੀਕਰਨ 'ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ' ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜਾਂ ਘੱਟ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ 'ਜ਼ਮੀਨ' ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟੈਰਮੀਨੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦੀ ਹੋਲਡਿੰਗ ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਜੋ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਉਪਲਬਧਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਸਮਰੱਥ ਅਤੇ ਵਧੀਆ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤੀ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਇਹ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨਦਾਰ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਰਕਬਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਹਿੱਸਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਗਿਰਵੀ ਰਖਿਆ ਹੋਇਆ ਖੇਤਰ ਛੁਡਾਉਣ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਹੋਰ ਤਬਾਦਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਗੁਆ ਲਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਹੈ। ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀਮਾ.

18 ਮਈ, 1967 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ X ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ, ਜੋ ਕਿ 1064 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂ ਨੰਬਰ 1620 ਵਿੱਚ ਐਚ.ਆਨਬਲ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਆਰਐਸ ਨਰੂਲਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਤੀਰਥ ਸਿੰਘ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ 5.

D.S.N EHRA ਅਤੇ K.S.N EHRA, ਇੱਕ ਵਕੀਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਐਮ ਈਰਰ ਸਿੰਘ, ਜੀ.ਜੇ.- ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਗੁਰਬਚਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਕਰਮ ਸਿੰਘ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ, ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਤੇਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਤੋਂ 4, ਪਹਿਲੇ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਤਾ।

(2) ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਸੰਗਰੂਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਤਹਿਸੀਲ ਬਮਾਲਾ ਦੇ ਪਿੰਡ ਨਾਈਵਾਲਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਮਾਲ ਅਸਟੇਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਖੇਤਰ ਮੇਰ ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। 18 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ, ਪਟਿਆਲਾ ਐਂਡ ਈਸਟ ਪੁਨ ਜਾਬ ਸਟੇਟਸ ਯੂਨੀਅਨ ਟੈਨੈਸੀ ਐਂਡ ਐਗਰੀਕਲਚਰਲ ਲੈਂਡਜ਼ ਐਕਟ, 1953 (ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ: ਟੀ 8 ਆਫ 1953), ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ, ਸੈਕਸ਼ਨ 2(f) 'ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ' ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ, 1887 (1887 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17) ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਰਥ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ", ਅਤੇ 'ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ'।, ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, "ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹੇ ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਆਮ ਏਕੜ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸੱਠ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਸੱਠ ਏਕੜ", ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 ਅਤੇ 6 ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਨਿੱਜੀ ਖੇਤੀ ਲਈ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ।, ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ

ਹੋਏ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧਿਆਇ III ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧ ਹਨ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਕੱਲੇ ਬੇਦਖਲੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਤੋਂ 4 ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5 ਅਤੇ 6 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋਈ ਰਾਖਵਾਂਕਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਾਸੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 2 ਤੋਂ 4 ਦੇ ਤਲਾਬ ਉਸ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਏਪੀ ਪੈਲੈਂਟਸ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।

(3) ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ, 1955 (1955 ਦਾ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13), ਜੋ ਕਿ 6 ਮਾਰਚ, 1955 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ, ਸੈਕਸ਼ਨ 2(i) ਸਮੀਕਰਨ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ "ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ" "ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ, 1887 (1887 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 17) ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਰਥ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਲਾਟੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ; ਵਿਆਖਿਆ।—ਕਬਜ਼ੇ ਨਾਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ (ਦੂਜੀ ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1956 ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(f) ਵਿੱਚ ਸਮੀਕਰਨ *ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਐਕਟ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ—(a) ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਂਦਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ (b) ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਗਿਰਵੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 5, 5-ਏ ਅਤੇ 6 ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਰਾਖਵੇਂਕਰਨ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਵੀ ਨਜਿੱਠਦੇ ਹਨ, ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਤੋਂ 4 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਰਾਖਵਾਂਕਰਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਧੀਨ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ।

(4) ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਇਹ ਆਮ ਮਾਮਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ 30 ਅਕਤੂਬਰ 1956 ਨੂੰ 2 ਤੋਂ 4 ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ 30 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ।

ਜ਼ਮੀਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਤੋਂ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਨ ਜਾਂ ਉਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੂਰਵਜ ਸਨ। 6 ਅਗਸਤ, 1964 ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਲਾਂਟਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ 20 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਤੋਂ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਨ। 1964 ਤੋਂ 20 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਉਹ ਲਗਭਗ 1944 ਤੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਸਨ, ਅਤੇ 1953 ਦਾ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 8 18 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਉਹ ਲਗਭਗ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ 1953 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 8 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੀ।

(5) 6 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ, 2 ਤੋਂ 4 ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ 1955 ਦੇ ਐਕਟ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 7-A(1) (b) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 7-ਏ ਨੂੰ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 1956 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 8 ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਨੇ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਅਤੇ ਵਾਧੂ ਆਧਾਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 1955 ਦੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ। ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

“7-ਏ. (1) ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (2) ਅਤੇ (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ (ਦੂਜਾ ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਆਧਾਰਾਂ ਲਈ, ਅਰਥਾਤ: -

- (a) ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਆਇ H ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ HI B ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਲਈ ਰਾਖਵੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ;
- (b) ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ;
- ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾਵੇਗਾ-

- (i) ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤਰ ਤੋਂ, ਜੇਕਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਖੇਤਰ ਪੰਜ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਜਾਂ
- (ii) ਪੰਜ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਦੇ ਖੇਤਰ ਤੋਂ, ਜੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਖੇਤਰ ਪੰਜ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ;

ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਮੁੱਲ ਦੀ ਬਦਲਵੀਂ ਜ਼ਮੀਨ ਅਲਾਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ।

- (2) ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਜਿਸ ਨੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪੂਰਵਜ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਅਧੀਨ ਲਗਾਤਾਰ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ

ਲਈ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ -

(a) ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤਰ ਤੋਂ, ਜੋ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਖੇਤਰ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਜਾਂ

(b) ਤੋਂ, ਜੇਕਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਖੇਤਰ ਪੰਦਰਾਂ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਅਤੇ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਸਮੇਂ, ਵਿਧਵਾ, ਇੱਕ ਨਾਬਾਲਗ, ਇੱਕ ਅਣਵਿਆਹੀ ਔਰਤ, ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ। ਯੂਨੀਅਨ ਦੀਆਂ ਤਾਕਤਾਂ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਜਾਂ ਮਾਨਸਿਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਵਿਅਕਤੀ।

ਵਿਆਖਿਆ। -ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਮਿਆਦ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਭਰਾ ਜਾਂ ਪੁੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪੂਰਵਜ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਜ਼ਮੀਨ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

(3) ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (1) ਅਤੇ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕ੍ਰੈਟੀਵਿਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਖੇਤਰ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਉਸਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕਾਸ਼ਤ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਪੱਖ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 7-ਏ (ਐਲ) (ਬੀ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਅਤੇ

ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੁਰਾਣੇ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੂਰਵਜ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਪੰਜ ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਨ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ।

(6) ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਤੋਂ 4 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ 16 ਮਈ, 1962 ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਕਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ, 1956 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 15 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਤੋਂ 4 ਨੂੰ ਵੱਧ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਦੀ ਪਰਮਿਟ ਦੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 7-ਏ(ਐਲ)(ਬੀ) ਨੂੰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਲੈਕਟਰ, ਸੰਗਰੂਰ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਵੀ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਅਤੇ 31 ਦਸੰਬਰ, 1962 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਤੋਂ 4 ਦੁਆਰਾ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਅਰਜ਼ੀ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਗਈ, ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1963 ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਹੜੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਹੋਈ ਸੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਹੋਲਡਿੰਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 7-ਏ (ਐਲ) (ਬੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ। 1955

ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 2(f) ਤੱਕ। ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਦੇਖੇ ਜਾਣੇ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ 1953 ਦਾ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 8 ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ 18 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ। * ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ, ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਜ਼ਮੀਨ ਸਮੇਤ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਤੋਂ 4 ਹਰੇਕ ਕੋਲ ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੇ ਲਾਭ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। (1)(b) ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਉਪ-ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਛੁਟਕਾਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ 2 ਤੋਂ 4 ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ 19 ਜੁਲਾਈ, 1964 ਨੂੰ ਸਫਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਵਿਦਿਅਕ ਵਿੱਤੀ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ 1955 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 2(f) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਸਮੀਕਰਨ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ, ਪਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 7-ਏ(ਐਲ) (ਬੀ) ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਦਾ ਮਾਲਕ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ, ਵਿਦਿਅਕ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਲਾਲ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਦੇ ਮਾਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਗਿਰਵੀ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਐਚ ਈ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਆਉਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ 1953 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 8 ਦੀ ਫੋਰਸ ਅਤੇ 1955 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ 2 ਤੋਂ 4 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਜ਼ਮੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ 30 ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਸਮੀਕਰਨ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। 7-A(1)(b) 'ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ' ਹੈ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਵਿਦਿਅਕ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਅੱਗੇ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ 1955 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਜੋ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਪ੍ਰਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ 6 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਹੈ। ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਉਹੀ ਰਹੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ 2 ਤੋਂ 4 ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੀ।, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਗਿਰਵੀਨਾਮੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕੋ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਜੋੜਨਾ, ਹਰ ਇੱਕ ਕੋਲ ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ, ਮਨਜ਼ੂਰ ਸੀਮਾ। ਇਸ ਲਈ ਵਿਦਿਅਕ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਇਹ ਵਿਦਵਾਨ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ।

(7) ਇਹ ਕੁਝ ਮੰਦਭਾਗਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਤੱਥ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸਥਿਤੀ ਉਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਾਹਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੱਖਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਰੱਖੀ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਤੋਂ 4 ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ (1953 ਦਾ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 8) ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 18 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ, ਅਤੇ ਦੋਨਾਂ ਨੂੰ ਸੀ. 1955 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 2 ਤੋਂ 4, ਜੋ ਕਿ 6 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਘੱਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਖੇਤਰ ਕਦੋਂ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਜਿਸ ਦੇ ਉਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ, ਹਰੇਕ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ 30

ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਲਡਿੰਗ, ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਖੇਤਰ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7-ਏ (ਐਲ) (ਬੀ) ਲਈ ਵਿਦਿਅਕ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਕਿ ਇਹ 'ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ' ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਜਾਂ ਘੱਟ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ 1955 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਐਫ) ਵਿੱਚ ਸਮੀਕਰਨ 'ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਸਮੀਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਦਰਭ ਹੋਰ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦਾ ਸੰਦਰਭ, ਸਿੱਖਿਅਕ ਜੱਜ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ 'ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜਾਂ ਘੱਟ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ' ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ 'ਅਜਿਹੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ' ਕੋਲ ਗਿਰਵੀ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ। ਇਸ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ 18 ਮਈ, 1967 ਦੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਸਿੱਖਿਅਕ ਐਡ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਹੈ।

(8) ਨੇ 1955 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 5, 5-ਏ ਅਤੇ 6 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਵੈ-ਖੇਤੀ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੋਈ ਰਾਖਵਾਂਕਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ; ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਦੀ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਪਤਲੀ ਹੈ ", ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਏ) ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਤੀਹ ਏਕੜ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਜ਼ਮੀਨ, ਅਤੇ (ਬੀ) ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀਮਾ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਵਿਦਵਾਨ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਸਹੀ ਹੈ। ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਮੀਕਰਨ 'ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ' ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਡੀਸੀਆਰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਸਿਰਫ ਐਮ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਸੰਦਰਭ, (ਬੀ) ਇਸ ਸਮੀਕਰਨ ਦੇ ਅਰਥ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ 'ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਜਾਂ ਘੱਟ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਇਸ ਦੇ ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰਦਾ ਹੈ

ZI d o ? ਉਹ ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦੀ ਮੈਂ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ * ਮੈਂ 2 ਤੋਂ 4 ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ ਬੀ) ਦੇ ਇਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ 'ਜ਼ਮੀਨ ਸ਼ਬਦ Jt * * * 4 " ns । --d<<^ ਏਕੜ ਜਾਂ ਟਾਸ ਏਰੀਆ a7tfen2 ਤੋਂ m ਇਸ ਧਾਰਾ ਦਾ ਕਮਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹਿੱਸਾ , ਪਰ, ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਸੀ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿਚ ਇਸ ਵਾਧੂ ਲੋੜ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚੋਂ 'ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਕਰਕੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ 'ਜ਼ਮੀਨ' ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਮੰਗੀ ਗਈ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ 'ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ' ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਰਥ ਵੀ ਇਸ ਪਹੁੰਚ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਤੀਹ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਏਕੜ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਹੋਲਡਿੰਗ ਤੀਹ ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਗਿਰਵੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ,

ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ 2 ਤੋਂ 4 ਤੱਕ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੱਖ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹੀ 2 ਤੋਂ 4 ਦੇ ਨਾਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ 'ਮਾਲਕੀਅਤ' ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਧਾਰਾ ਦੇ.

(9) ਫਿਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਪਰੋਕਤ ਪਹੁੰਚ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸੀ. ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਪੱਖ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ 2 ਤੋਂ 4 ਕੋਲ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਹੋਲਡਿੰਗ ਨੂੰ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਵੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੀ - ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦਾ ਦੂਜਾ ਭਾਗ ਵੀ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਟੈਂਡ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਤੋਂ 4 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਿਅਕ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ 1955 ਦੇ Pep.su ਐਕਟ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀਆਂ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (2) ਅਤੇ (3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਤੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਤੋਂ 4 ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੱਖ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਪੰਜ ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਤੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਤੇ (3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਾਅਵਾ। ਇਸ ਆਖਰੀ ਦਾਅਵੇ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ - ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ (1953 ਦਾ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 8), ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ 18 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ, ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਬਾਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 7 (iv) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜ ਸਟੈਂਡਰਡ ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਤੋਂ 4 ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਲਡਿੰਗ ਸੀ।

(10) ਹੁਣ, ਉਪਰੋਕਤ ਪੱਖਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ (ਐਲ) (ਬੀ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਆਧਾਰ 30 ਅਕਤੂਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, 1956 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 15 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਜਾਂ 6 ਜਨਵਰੀ, 1961, ਉਹ ਤਾਰੀਖ ਜਿਸ ਦਿਨ 2 ਤੋਂ 4 ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ 1955 ਦੇ ਪੈਪਸੂ ਐਕਟ 13 ਦੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਰਾਏ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਆਖਰੀ ਤਾਰੀਖ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਵਰਗੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਧਾਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਧਾਰ ਦੀ ਉਪਲਬਧਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਯੋਗ ਅਤੇ ਵਧੀਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਇਹ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜ਼ਮੀਨ ਕਿਸੇ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪਰਮਿਟ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਰਕਬਾ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਆਇਆ ਸੀ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਖੇਤਰ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਹਿੱਸਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਹੋਏ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਹੋਰ ਤਬਾਦਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਗੁਆ ਲਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਨੁਮਤੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਉਪਲਬਧਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ 2 ਤੋਂ 4 ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ 6 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸੇ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ, ਦੂਜੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ

(11) ILR ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ

(1972)2

ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦਾ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਤੋਂ 4 ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਚ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਪੱਖ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ 'ਤੇ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਟੈਂਡ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਕੀ ਹੇਠਾਂ ਕਿਸੇ ਮਾਲ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਪ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਦੂਜੇ ਭਾਗ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮਿਤੀ ਸੈਕਸ਼ਨ 7-ਏ ਦੀ (1) ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 2 ਤੋਂ 4 ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਮਿਤੀ। ਜਾਣਕਾਰ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਲਾਂਚਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ ਸਟੈਂਡ ਲਿਆ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ, ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਅੱਗੇ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਕਿ 6 ਜਨਵਰੀ 1961 ਨੂੰ ਵੀ 2 ਤੋਂ 4 ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੀ ਹੋਲਡਿੰਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਗਿਰਵੀਨਾਮਾ ਅਧੀਨ, ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਸਮੱਗਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ 6 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਰੈਜ਼ ਪੌਡੈਂਟਸ 2 ਤੋਂ 4 ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਕੀ ਸੀ, ਜਦੋਂ (ਏ) ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਮਾਲ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੁੱਟਿਆ ਗਿਆ, (ਬੀ) ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ (ਸੀ) ਇਹ ਵਿਵਾਦਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਸਲ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(12) ਤਦ ਸਿੱਟਾ ਸਿਰਫ ਧਾਰਾ 7-A ਅਧੀਨ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 7-ਏ, (ਬੀ) ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1), ਜੋ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਤੋਂ 4 ਨੂੰ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ

ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪਹੁੰਚ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਪਹੁੰਚ ਪਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ (ਸੀ) ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੀ ਦੂਜੀ ਸ਼ਰਤ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਸੰਗਤ ਸਟੈਂਡ ਲੈ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਸੇ ਲਈ ਅਤੇ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਆਦਿ ਵਿ. ਪੂਰਨ ਆਦਿ, (ਬੀ. ਆਰ. ਤੁਲੀ, ਜੇ.)

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਰਣਾਇਕ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਸਮੱਗਰੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਜੇਕਰ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਤੋਂ 4 ਕੋਲ 6 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰਸ਼ੁਦਾ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋਲਡਿੰਗ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਹੋਲਡਿੰਗ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਛੱਡ ਕੇ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਛੁਡਾਈ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੀ ਉਹ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ 'i'us . (b) ਦੇ ਦੂਜੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋਣਗੇ, ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰੇ ਕਿ ਉਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਲਡਿੰਗ ਤੀਹ ਮਿਆਰੀ ਏਕੜ ਦੀ ਅਨੁਮਤੀਯੋਗ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ, 'ਕਿਸੇ ਮਾਲਕੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ, ਜਾਂ ਇਕੱਲੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ, ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੀ, ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਇਕਲੌਤਾ ਤੱਥ ਹੈ ਜੋ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਅੰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਧਾਰਾ 7-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਕੇਸ ਵਿਦਿਅਕ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

(13) ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸ਼ੇਧ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਸਿਰਫ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਫਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉੱਚੇ ਹੈ। ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ।

ਬੀ ਆਰ ਤੁਲੀ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਕੇ. ਐਸ. ਕੇ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਮੋਹਰ ਸਿੰਘ ਸੀ. ਜੇ. ਅਤੇ ਬਲਰਾਜ ਤੁਲੀ, ਜੋ

ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਆਦਿ,- ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

\ ਪੁਰਾਣ ਆਦਿ, — ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1960 ਦਾ ਆਰਐਸਏ ਨੰਬਰ 117.

30 ਅਪ੍ਰੈਲ 1970 ਈ.

ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (1908 ਦਾ ਐਕਟ V)- ਆਰਡਰ 21 ਨਿਯਮ 35(2)- ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤ ਜਾਣ ਨਾਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਲਾਗੂ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਫਰਮਾਨ-ਅਜਿਹਾ ਫਰਮਾਨ-ਕੀ ਖ਼ਤਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ-ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਡਿਕਰੀ-ਧਾਰਕ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ